

## ŞEYTAN, YANİ KURBANLIK OLMASI GEREKEN O HAYVAN KENDİ İÇİMİZDE!!...

Münir Aktolga  
Eylül 2015

Evet „şeytan“, yani kurbanlık olması gereken o hayvan kendi içimizdedir, kendi içimizdeki "nefsimiz" dediğimiz o „hayvan“ yanımızdır!...

"Kurban olmak" ise, "kendini-nefsini bilerek Rabbini bilmek"; yani, kendi içimizdeki o hayvan yanımızı, nefsimizi, onun nasıl bir „varlık“ olduğunu bilişsel anlamda bilerek, onun, „varlığı kendinden menkul“ "objektif mutlak bir gerçeklik" olmadığını, „dış dünyadaki“ her obje ile-nesne ile-olan etkileşme esnasında yeniden yaratılan-ve beyindeki nöronal ağlarda elektriksel bir etkinlikle temsil edilen-izafi bir gerçeklik olduğunu anlayabilmektir. Daha başka bir deyişle, insanın bilişsel yanıyla tıpkı atın üstündeki o jokey gibi kendi içindeki hayvanın dizginlerini ele alabilmesidir!... (bu konuda daha geniş açıklamalar için: <http://www.aktolga.de/t2.pdf>)

Ama "kurban" edilmek istenilen içimizdeki o "hayvan"-yani nefsimiz- tıpkı kesilmek, yok olmak korkusuyla kaçan hayvanlar gibi reaksiyon veriyor!!... Bir an önce "şeytan taşlayarak"- güya "şeytanı kovarak" (halbuki o şeytan onun kendi nefsidir!!)- "Hak'ka" ulaşıp kendini kutsallaştırarak, kendine mutlak bir varoluş garantisi sağlayıp kendini yok olmaktan kurtarmaya çalışıyor!!...

Görüldüğü gibi, bu durumda ulaşılmak istenilen amaç („nefsini bilerek onu yok etmek ve Rabbini bilmek“, ona ulaşmak amacı) „şeytan taşlayarak“ şeytanı yok etme inancı ile tam tersine hizmet eder hale gelmektedir!!... „Şeytan taşlayarak“ şeytanı yok edebileceğine inandığın an bu, Allah'ın nezdinde Şeytan'ın zaferi olmuş oluyor!! Bir tür Allah'ı kandırdığını sanmış oluyorsun! O an için nefs kurban olmaktan kurtulduğu gibi, Allah'ı kandırarak kendine Tanrı nezdinde meşruiyet de kazandırmış oluyor!!...

Bu nedenle, şeytan taşlarken olan „kazaları“ Tanrı'nın kendini aldatmak isteyen "kullarını" cezalandırması olarak da görmek lazım!!...

Ne kadar ilginç değil mi: Kurban olayının özü gerçeği bu iken, tarih boyunca sınıflı toplumun Sultanları bu gerçeği hep gözlerden saklamaya çalışmışlar, onu dile getiren tasavvuf bilgini atalarımızı da hep "zındık" diyerek ölüme mahkum etmişlerdir!... Bütün bir Osmanlı tarihi hep bu türden mücadelelerle doludur...

**Bu nedenle, bugün öyle "ecdadımız", „töremiz“, onlardan bize kalması gereken miras falan diyerek karşımızda nutuk atanları dinlerken dikkat etmemiz gereken nokta şu olmalıdır:**

**Atalarımızdan bize kalması gereken miras- bilgi temeli derken ne demek istiyoruz, bununla neyi kastediyoruz?**

**Ama bu soruya cevap verirken de dikkat etmemiz gereken en önemli nokta, "hangi ecdadımızdan" bahsedildiği olacaktır? Sınıflı toplumda yaşadığımızı göre „ecdadımız“ dediğimiz atalarımız tasavvuf bilgini o „Erenler“ midir, yoksa Sultanlar mı?? Bize bugün lazım olan miras-bilgi temeli- bunlardan hangisinin sahip olduğu bilgi temelidir?...**

Eğer bu soruya doğru cevap verebiliyorsak o zaman bu „bilgi temelinin“ ne olduğu da kendiliğinden ortaya çıkacaktır!...